

И двамата спорѣдъ обичайтъ, се поклониха на старѣйшия Стефанъ и цѣлуваха skutътъ на дрѣхитѣ му. Той пристисна главата и на единиятъ и на другиятъ къмъ гърдитѣ си, послѣ взема за стволтъ пушката на въвода и като я въртѣше рече:

— Славна играчка! — Като видѣ, че тя се пълни изотвадъ, продума: — хитра, нова работа! Послѣ като се наведе къмъ ухото на въводата, пришепна му тъй, щото Кушчията да го не чуе: „Комитетъ!“

Въводата кимна съ главата си, а старѣйшия Стефанъ замахна съ ржката си на кучетата, и тѣ двѣтъ отидоха между скалитѣ въ разни посоки.

— Сега да посѣднемъ. — да похапнемъ каквото Господъ далъ. Вий сте мои дѣтца и мои чираци. Старецътъ развърза торбата и извади отъ нея хлѣбъ, сирѣне, печена кокошка, солъ, пиперъ и бѣклички съ вино и ракия. Ядаха, пиха и приказваха за всичко и за миналитѣ врѣмена, Старецътъ нито едного отъ тѣхъ не попита за това, какво той прави и какво иска да прави; самъ челоуѣкъ скристенъ, той уважаваше чуждитѣ тайни. Той даже не ги допусна да говорятъ по-между си за това, което ги занимаваше сега.

Това происхождаше въ онсва врѣме когато почти петъ-миллионныйтъ Български народъ захваша да се събужда отъ вдървяване и безспие, и то по-скоро по поводъ обнародването на танзимата и честитѣ постановления на Всичката Порта за равенството въ политическо отношение и прѣдъ законътъ на Християнитѣ съ Мюсюлманитѣ, за уважението на собствеността и личността, за правата и уставитѣ, нежели по примѣрътъ на почти независимитѣ Сърби и Румъни и по поводъ на войната въ 1854 година. Захванаха да се събуждатъ Българитѣ; намѣриха се агитатори; въ страната и вънъ отъ нейнитѣ предѣли се образуваха революционни Комитети.

Единъ комитетъ се намираше въ Букурещъ. На чело на този комитетъ стояха българскитѣ бѣжанци и емигранти отъ разни врѣмена, старитѣ съврѣменници на